

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 308/2025-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, 1. mája 113/19, Liptovský Mikuláš, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/129/2024-156 z 30. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/129/2024-156 z 30. decembra 2024 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu a základné právo nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, podľa čl. 17 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/129/2024-156 z 30. decembra 2024 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkové okolnosti veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2025 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu a základného práva nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, podľa čl. 17 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 29Nt/16/2022 o povolení obnovy konania a postupom nadriadeného krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/129/2024 o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 29Nt/16/2022-137 z 31. októbra 2024. Sťažovateľ navrhoval zrušiť uznesenie krajského súdu č. k. 2Tos/129/2024-156 z 30. decembra 2024 a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a tiež to, aby ústavný súd nariadil jeho prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonáva v [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ si uplatnil vo vzťahu ku krajskému súdu aj finančné zadostučinenie vo výške 3 500 eur.

2. Ústavná sťažnosť bola pridelená pomocou technických a programových prostriedkov schválených plénom ústavného súdu [§ 46 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] sudcovi spravodajcovi Miroslavovi Durišovi, ktorý je členom I. senátu ústavného súdu. Sudca spravodajca Miroslav Duriš oznámil predsedovi ústavného súdu podľa § 49 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvody svojho vylúčenia z danej veci a uznesením č. k. II. ÚS 269/2025-6 zo 14. mája 2025 bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci. V súlade s čl. III ods. 2 písm. b), c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 (dostupný na webovom sídle ústavného súdu) vylúčeného sudcu prvého senátu Miroslava Duriša zastupuje sudca štvrtého senátu ústavného súdu Libor Duľa.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu č. k. 2To/73/2022-994 z 26. apríla 2023 odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov a na jeho výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Predmetným rozsudkom zároveň krajský súd zrušil vo výroku o treste skôr vydaný rozsudok okresného súdu č. k. 1Tk/2/2014-2634 z 24. marca 2015 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3To/77/2015-2724 z 9. júla 2015, ktorým bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Následne s odstupom času okresný súd uznesením č. k. 29Nt/16/2022-137 z 31. októbra 2024 povolil obnovu konania v prospech odsúdeného sťažovateľa v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1Tk/2/2014. V rámci povolenia obnovy konania okresný súd zrušil aj rozsudok okresného súdu č. k. 1Tk/2/2014-2634 z 24. marca 2015 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3To/77/2015-2724 z 9. júla 2015 v celom rozsahu vo vzťahu k odsúdenému sťažovateľovi, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

4. Za obsahovo nadväzujúce rozhodnutie (a teda zrušené, hoci len implicitne, pozn.) považoval sťažovateľ aj rozsudok krajského súdu č. k. 2To/73/2022-994 z 26. apríla 2023, ktorým bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody. Z dôvodu právnej istoty tak sťažovateľ podal v zákonnej lehote sťažnosť proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu o povolení obnovy konania, v ktorej žiadal, aby krajský súd bez vyslovenia zrušenia sťažnosťou napadnutého uznesenia do jeho výroku sám doplnil, že sa ruší aj výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 22 rokov, ktorý bol sťažovateľovi uložený rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 2To/73/2022-944 z 26. apríla 2023. Doplnenie výroku žiadal z dôvodu, aby každému, aj ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ústavu na výkon väzby, bolo zrejmé, že povolením obnovy konania bol zrušený aj tento obsahovo nadväzujúci výrok o súhrnnom treste. Krajský súd uznesením č. k. 2Tos/129/2024-156 z 30. decembra 2024 zamietol sťažnosť sťažovateľa. Toto rozhodnutie bolo doručené právnemu zástupcovi sťažovateľa 17. februára 2025.

5. Podľa sťažovateľa predstavoval rozsudok krajského súdu č. k. 2To/73/2022-994 z 26. apríla 2023 (súhrnný trest odňatia slobody) rozhodnutie obsahovo nadväzujúce na zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 1Tk/2/2014-2634 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/77/2015 (pôvodný,

úhrnný trest odňatia slobody), pretože evidentne vzhľadom na zmenu výroku o vine v časti stratilo podklad. Hoci zrušenie aj rozhodnutia o súhrnnom treste nie je vo výroku o povolení obnovy konania výslovne uvedené, tak vo výroku nie je ani špecifikované, že pokiaľ súd zrušil rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, tak na niektoré z nich a na ktoré sa tento výrok nevzťahuje. Sťažovateľ sa teda domnieval, že aj keď krajský súd jeho sťažnosť proti uzneseniu o povolení obnovy konania zamietol, nič to nemení na okolnosti, že aj bez takejto doplnenej formulácie výroku rozhodnutia už došlo aj k zrušeniu obsahovo nadväzujúceho výroku o súhrnnom treste na základe vykonateľných právne záväzných výrokov.

6. Vzhľadom na tento sťažovateľov predpoklad o zrušení výroku aj o súhrnnom treste a keďže súd sám nerozhodol zároveň rozsudkom o primeranom treste za ostávajúce trestné činy, pri ktorých právoplatné uznanie viny zostalo obnovou nedotknuté, a ani nevzal sťažovateľa do väzby, sťažovateľ tvrdil, že je aktuálne pozbavený osobnej slobody bez existencie právoplatného a vykonateľného výroku rozsudku o treste odňatia slobody alebo uznesenia o väzbe, pričom napriek tomu prvostupňový súd ani nadriadený súd nenariadili jeho prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a podľa nezáväzného odôvodnenia ich rozhodnutí tak ani urobiť nechcú. Týmto postupom bolo podľa sťažovateľa porušené základné právo na osobnú slobodu, resp. základné právo nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

7. Sťažovateľ si uplatnil aj finančné zadostučinenie vo výške 3 500 eur, ktoré ale žiadnym spôsobom bližšie neodôvodnil, uviedol iba, že ide o symbolickú sumu.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a procesný postup ústavného súdu

8. Ústavný súd predmetnú ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 308/2025-16 z 28. mája 2025 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde prijal na ďalšie konanie vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

9. Ústavný súd následne výzvou z 29. mája 2025 vyzval predsedníčku krajského súdu, aby sa vyjadrila k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Vyjadrenie krajského súdu bolo doručené ústavnému súdu 3. júna 2025 a predseda senátu, ktorý vydal napadnuté uznesenie, v ňom zdôraznil, že rozhodovanie o povolení obnovy konania sa netýkalo súdneho rozhodnutia, ktoré bolo prijaté v inej trestnej veci sťažovateľa. Teda výrok o súhrnnom treste nebol predmetom revízie v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania a jeho potenciálnym zrušením by súd zasiahol aj do súdneho rozhodnutia v inej trestnej veci, ktorá ale nebola predmetným návrhom sťažovateľa na povolenie obnovy konania dotknutá. Predseda senátu k tomu ešte dodal, že potenciálne zrušenie výroku o súhrnnom treste by spôsobilo, že v inej trestnej veci by ostal „osamotený“ výrok o vine. Vo svojom vyjadrení síce predseda senátu uznal, že súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov v inej trestnej veci sťažovateľa v sebe poníma aj trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť, o ktorej po povolení konania nebolo právoplatne rozhodnuté, ale tento problém mal byť podľa jeho názoru riešený mimoriadnym opravným prostriedkom práve v rámci konania, v ktorom bol tento súhrnný trest vydaný. Predseda senátu ešte dodal, že vzhľadom na to, že sťažovateľ po povolení obnovy konania vykonáva trest odňatia slobody uložený súhrnným trestom, preto nebolo potrebné rozhodovať o jeho vzatí do väzby. V ostatnom odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia

krajského súdu, najmä jeho strany 15 až 18, kde krajský súd uviedol, prečo sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa v jeho sťažnosti.

10. Vzhľadom na okolnosť, že vyjadrenie krajského súdu k ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa v zásade neodlišuje od argumentácie krajského súdu v napadnutom uznesení a argumentácia sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti je obdobná ako jeho argumenty v sťažnosti proti rozhodnutiu o povolení obnovy konania, na ktoré odpovedal krajský súd práve napadnutým uznesením, ústavný súd už nezasielal vyjadrenie krajského súdu na vyjadrenie sťažovateľovi. Ústavný súd zároveň podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

11. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva na osobnú slobodu a základného práva nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy).

12. Krajský súd sa v napadnutom uznesení sťažovateľovi správne snažil vysvetliť, že pod ďalšie rozhodnutia – obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutie (v rámci povolenia obnovy konania), ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad – nemožno podradiť rozhodnutia v inej trestnej veci. Obsahová nadväznosť rozhodnutí v tomto prípade vychádza zo zrušenej kmeňovej veci (1Tk/2/2014), pričom ide napríklad o porozsudkovú agendu. Výrok o súhrnom treste vo veci vedenej pod sp. zn. 28Tk/2/2015, resp. sp. zn. 2To/73/2022 teda nebol implicitne zrušený rozhodnutím o povolení obnovy konania vo veci sp. zn. 1Tk/2/2014, ako sa domnieva sťažovateľ. Okrem tohto správneho záveru ale krajský súd v napadnutom uznesení trval na tom, že v rámci rozhodnutia o povolení obnovy konania nemohol konajúci súd zasiahnuť do (súhrnného) trestu uloženého v inom trestnom konaní, pretože tento nebol predmetom revízie v rámci konania o povolení obnovy konania. Hoci krajský súd si uvedomoval, že tento súhrnný trest obsahoval aj trest uložený v pôvodnom konaní (1Tk/2/2014), ktorý bol práve týmto súhrnným trestom zrušený. Krajský súd sa domnieval, že tento nesúlad medzi uloženým súhrnným trestom a zrušeným rozhodnutím o vine sťažovateľa (v rámci rozhodnutia o povolení obnovy konania pod sp. zn. 1Tk/2/2014) je možné vyriešiť iba bližšie neurčeným mimoriadnym opravným prostriedkom podaným v konaní, v ktorom súd uložil súhrnný trest (28Tk/2/2015, resp. 2To/73/2022). Krajský súd tiež prekvapivo nevidel problém v tom, že okresný súd tu pri povolení obnovy konania (č. k. 29Nt/16/2022-137 z 31. októbra 2024) zrušil výslovne aj výrok o treste, ktorý už bol predtým zrušený rozhodnutím o uložení súhrnného trestu.

13. Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia (v kontexte rozhodnutia sťažnostného súdu a súdu prvého stupňa) je potrebné stručne ozrejmiť bazálny mechanizmus obnovy konania v prípade, ak sa týka konania, v nadväznosti na ktoré bol následne uložený súhrnný trest.

14. Súhrnný trest bol podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený podľa zásad na uloženie úhrnného trestu, pričom podľa § 41 ods. 1, 2 Trestného zákona ho súd ukladá za všetky trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu, teda aj za čin podľa skoršieho rozsudku, ktorého výrok o treste bol zrušený podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona. Také zrušenie zahŕňa aj ďalšie obsahovo nadväzujúce

rozhodnutia (vo vykonávacom konaní), nie však samotný výrok o uložení súhrnného trestu, inak by taký výrok zrušoval sám seba (čo platí aj pre konštrukciu zrušenia nadväzujúcich rozhodnutí pri obnove konania podľa tretej vety § 400 ods. 1 Trestného poriadku v tom zmysle, že neskorší výrok o uložení súhrnného trestu nie je nadväzujúcim výrokom na pôvodný výrok o treste).

15. Uvedené primárne predznamenáva okolnosť, že pôvodný výrok o treste, ktorý bol pri ukladaní súhrnného trestu zrušený, nie je primárne a samostatne možné zrušiť opätovne (k čomu v posudzovanom prípade došlo) – išlo by o rušenie už neexistujúcej právnej entity, teda rušenie „ničoho“.

16. Pri povolení obnovy konania podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku, ak sa povoľuje obnova konania vo vzťahu k odsudzujúcemu rozsudku, na ktorý nadviazalo neskoršie uloženie súhrnného trestu, teda platí to, čo už bolo uvedené vo vzťahu ku konštrukcii zrušenia výroku o treste a nadväzujúcich rozhodnutí podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona. Nemožno takto zrušiť už zrušený výrok o treste, pričom (zároveň) následný výrok o uložení súhrnného trestu nie je vo vzťahu k pôvodnému výroku o treste nadväzujúcim rozhodnutím – je novým základným rozhodnutím o treste, ktoré má (môže mať) svoj vlastné nadväzujúce výroky.

17. Pri obnove konania v popísanej situácii je v dôsledku uvedeného potrebné zrušiť aktuálne právoplatný a vykonateľný výrok o uložení súhrnného trestu, ktorý sa neoddeliteľne vzťahuje aj na čin, ktorého sa týka obnova konania (pričom v tomto prípade bol zrušený aj výrok o vine odsudzujúceho rozsudku za tento čin). Zároveň sa tu však aktivuje mechanizmus ako pri opätovnom uložení súhrnného trestu (teda „dotrestaní“ viacčinného súbehu trestných činov v ďalšom konaní pre ďalší do takého súbehu patriaci skutok). Uvedený efekt spočíva v tom, že zrušením výroku o uložení súhrnného trestu v oboch jeho zložkách, teda v subvýrokoch nielen podľa § 42 ods. 1, ale aj podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, dôjde, resp. došlo by (z titulu druhého z oboch čiastkových zrušení) k obnoveniu účinkov pôvodného výroku o treste (negáciou negácie, teda nie zrušením už zrušeného, ale zrušením zrušenia). Keďže taký výsledok už *prima facie* nemá nastať (má dôjsť k opätovnému komplexnému potrestaniu za všetky dotknuté činy), je potrebné v nadväznosti na zrušenie výroku o súhrnnom treste zrušiť súčasne („v druhom rade“) aj pôvodný výrok o treste. Takto je potrebné postupovať aj pri obnove konania podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku a popísaným spôsobom uvoľniť priestor pre (v prípade odsúdenia) opätovné potrestanie (v súlade s účelom obnovy konania), ktoré sa (v konečnom dôsledku) bude týkať aj činu, za ktorý (aj za ktorý) bol uložený zrušovaný súhrnný trest.

18. Po zrušení súhrnného trestu pri obnove konania však nemožno uložiť samostatný trest za čin, ktorého sa týka následné konanie spojené s pôvodným uložením súhrnného trestu (výrok o vine ostal v tomto prípade právoplatný), pretože ide o iné konanie, ktoré je opätovne právoplatne neskončené (výrok o vine je právoplatný, trest však aktuálne nie je uložený). Preto je súčasne s povolením obnovy konania, ak sa na základe výroku o súhrnnom treste vykonáva trest odňatia slobody, potrebné rozhodnúť o väzbe podľa § 403 Trestného poriadku (čo, samozrejme, neznamená len možnosť vzatia o väzby).

19. Ak potom právoplatne rozhodne ako prvý o uložení (samostatného) trestu súd, ktorý pôvodne ukladal súhrnný trest, bude následne ukladať súhrnný trest (za všetky viacčinne sa zbiehajúce trestné činy) súd rozhodujúci odsudzujúcim rozsudkom v obnovenom konaní (aj vo vzťahu ku skoršiemu rozsudku, resp. k výroku o treste v paralelne vedenom konaní) a naopak (ak ako prvý

v prípade opätovného uznania viny právoplatne rozhodne o treste súd rozhodujúci v obnovenom konaní, bude ukladať súhrnný trest súd, ktorý taký trest ukladal pôvodne) – stále pôjde o celkové potrestanie viaccinného súbehu trestných činov súhrnným trestom. Prvá z oboch alternatív môže mať vplyv na otázku väzby, ak je konanie po povolení obnovy konania vedené ako väzobné (teda ak bol v inom, súbežne vedenom konaní právoplatne uložený trest odňatia slobody bez jeho podmieneného odkladu).

20. Vo veci, ktorá je predmetom prieskumu ústavného súdu, je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi, že nebol (a mal byť) zrušený výrok o uložení súhrnného trestu, na základe ktorého vykonáva trest odňatia slobody (aj keď nie ako rozhodnutie nadväzujúce na pôvodne uložený trest, ako to už bolo vysvetlené). Toto pochybenie má ústavnoprávnu intenzitu, a to aj vo vzťahu k za referenčnú normu označenému čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, reflektujúc aspekt základných práv v kontexte osobnej slobody a s ním súvisiaci aspekt pozbavenia osobnej slobody len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Sťažovateľ vykonáva trest aj za čin, na ktorý sa vzťahuje pôvodné odsúdenie, pričom vo vzťahu k tomuto odsúdeniu aktuálne absentuje právoplatný (a akýkoľvek) výrok o vine (ten nemôže byť v predmetnom rozsahu nahradený výrokom o vine rozsudku spojeného s následným uložením súhrnného trestu).

21. Uvedené závery zakladajú dôvodnosť ústavnej sťažnosti aj v kontexte § 45 zákona o ústavnom súde, aj keď je argumentácia návrhu sčasti nesprávna, ako to je už predznamenané, a to v kontexte zásadne nesprávnych úvah krajského súdu, ktoré opomínajú, že výrok o uložení súhrnného trestu sa z povahy tohto zákonného inštitútu vzťahuje na všetky skutky viaccinného súbehu trestných činov a bez pôvodného odsúdenia (ktoré bolo pri obnove konania správne zrušené vo výroku o vine) stráca taký trest svoje opodstatnenie. Zároveň opomína, že okresný súd zrušil už zrušený výrok o treste z pôvodného rozsudku, čo je aplikačne nemožné a nevyvoláva žiadne právne účinky.

22. Pochybenie bude na základe vyslovenia porušenia základných práv v zmysle výroku 1 tohto nálezu potrebné odstrániť v konaní pred všeobecnými súdmi po zrušení napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie výrokom 2 tohto nálezu. Nie je možné rozhodovanie v prvej fáze konania o obnove konania (v tomto prípade v obsahovom prvku zrušenia kritického rozhodnutia, resp. výroku o uložení súhrnného trestu) nahradiť meritórnym rozhodnutím ústavného súdu o danej otázke, pretože ústavný súd je v konaní o ústavnej sťažnosti len kasačným súdom, a teda zrušil napadnuté uznesenie, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o povolení obnovy konania ako nedôvodnú.

23. Krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu bude postupovať tak, aby ho naplnil, čo môže urobiť vlastným finálnym rozhodnutím o sťažnosti podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku alebo kasačným postupom podľa písm. b) označeného ustanovenia, pričom v oboch prípadoch odstráni porušenie zákona, ku ktorému došlo v neprospech sťažovateľa.

IV.

Návrh na prepustenie na slobodu, priznanie finančného zadosťučinenia a trovy konania

24. Zákaz zmeny k horšiemu podľa § 405 písm. b) Trestného poriadku sa týka až finálne ukladaného trestu v obnovenom konaní (ako už bolo uvedené, môže ísť o samostatný trest alebo súhrnný trest). Pre rozhodovanie krajského súdu po vrátení veci na ďalšie konanie bude relevantný zákaz zmeny k horšiemu podľa § 195 ods. 1, ods. 3 v kontexte § 362c písm. b) Trestného poriadku.

Ten sa však týka len rozhodovania o obnove konania v tých aspektoch, ktoré sú spojené so zrušením relevantného výroku, resp. výrokov o treste (popri zachovaní podstaty rozhodnutia povolením obnovy konania v prospech sťažovateľa). Netýka sa však aspektu, ktorý bude potrebné riešiť nanovo (po odstránení výrokového porušenia zákona v neprospech sťažovateľa vrátane porušenia jeho základných práv, a to vo vzťahu k obsahu a rozsahu kasácie sporej s obnovou konania), teda netýka sa rozhodovania o väzbe, pri ktorom ostávajú zachované všetky možnosti predpokladané aj § 403 Trestného poriadku.

25. V nadväznosti na uvedené nebolo možné, ako to žiadal sťažovateľ, nariadiť (zrejme krajskému súdu) jeho prepustenie na slobodu výkonom nálezu ústavného súdu (pozri aj bod 22 odôvodnenia tohto nálezu). Ústavnej sťažnosti bolo v tejto jej časti nevyhovené (výrok 3 tohto nálezu).

26. Možno nadržámcovo podotknúť, že v dôsledku úspechu ústavnej sťažnosti v jej relevantných aspektoch (v podstate návrhového úspechu aj z hľadiska viazanosti ústavného súdu rozsahom a dôvodmi podaného návrhu podľa § 45 zákona o ústavnom súde) a v dôsledku na to naviazaného zákazu zmeny k horšiemu bude sťažovateľ, ako už bolo uvedené, čerpať benefit obnovy konania v jeho prospech za podmienok, ktoré (okrem kritického aspektu ako dôvodu kasácie týmto nálezom) vyplývajú z doterajších rozhodnutí konajúcich súdov v ich výsledku, teda bez posudzovania ústavným súdom záverov o použití § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku ako dôvodu na obnovu konania na základe rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré nevyslovilo porušenie ľudských práv alebo základných slobôd vo vzťahu k dotknutej veci a osobe obvineného, ktorého (rozhodnutia) negatívne dôsledky nemožno inak napraviť.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

28. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

29. Sťažovateľ navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 500 eur. Dôvody na priznanie finančného zadosťučinenia vo svojej ústavnej sťažnosti ale neuviedol.

30. V dôsledku uvedeného ústavný súd návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovел (bod 3 výroku tohto nálezu).

31. Napokon ešte ústavný súd podotýka, že sťažovateľ si vo svojej ústavnej sťažnosti neuplatnil ani náhradu trov právneho zastúpenia, a preto o nej ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu